

Както малката рѣкичка
Люшка бистра си водичка,
И не се въ поле разлива,
Но се въ храстето укрива,
Така и ний блаженство наше
Ще го затулимъ въ тишината,
И тамъ то нѣма да се плаши
Отъ завистъ, нито отъ злината.

Дѣ е моятъ рай?

Истина е, другий святъ
Е за нази непознатъ,
За туй въ други стари басни,
Нека днесъ да полѣтимъ
Раюве да навѣстимъ
Може би и по-прѣкрасни.

Вий ще мрете, съ тѣженъ гласъ,
Казва Питагоръ на насъ,
Но вий пакъ ще се родите
И пакъ тукъ ще се живѣй.
Пакъ ли тука? о, недѣй!
Кой ти вѣрува лъжитъ?!
Твърдѣ малко ни тѣшишъ
Съ тие думи праздни, голи;
Като искашъ да държишъ
Нази пакъ въвъ тезъ неволи;
По угода ни лъжи,
Или правото кажи!

Тоя който пакъ създаде
Елисейскитъ поля,
По-приятенъ рай изля,
Кат' му вѣченъ миръ отдаде
Но въвъ тезъ блаженный рай